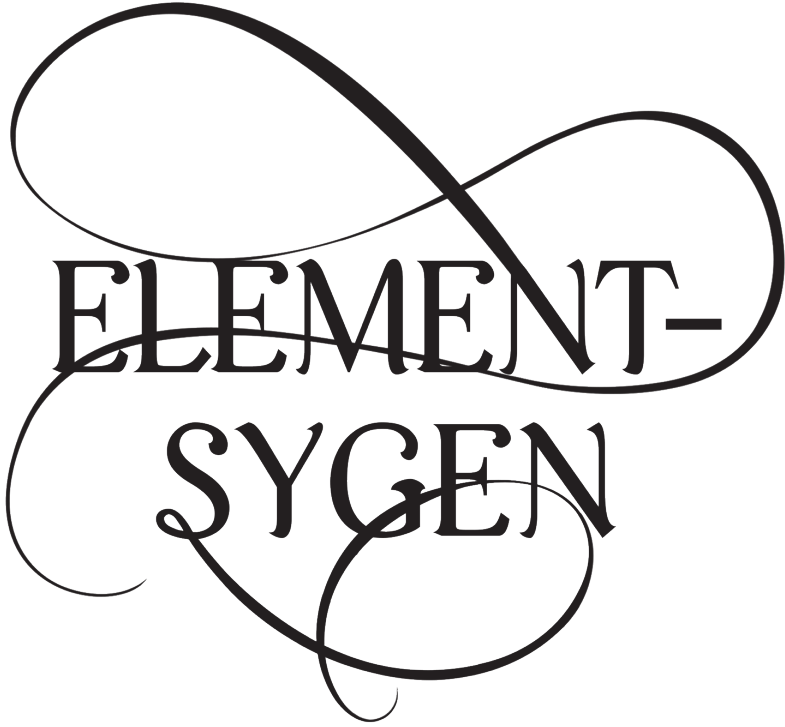

ELEMENT-
SYGEN

Julie Midtgaard

A large, elegant, black decorative flourish consisting of several overlapping loops and curves, framing the title text.

ELEMENT-
SYGEN

Sprækken til Luscuro 2

Tellerup

Sprækken til Luscuro #2: Elementsygen
© 2020 Tellerup A/S
DK-4180 Sorø
Omslag: Danielle Finster
Kort og vignetter: Lene Fagerlund Larsen
Typografisk design: foxyeditor
Tryk: Interak, Polen

ISBN: 978-87-588-3910-3

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner,
der har indgået aftale med Copydan,
og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Følg os

www.tellerup.com

LUSCURO
KRIGSÅRENE

„Så vi skal få dem til at græde, men de græder kun når de har det godt, og derfor skal jeg holde mig på afstand?“ Nøks skuler til rodfårene og skubber sin fyldige underlæbe frem.

„Netop. Stiller du dig hen i skovkanten?“ Jeg rynker panden og forsøger at holde den seriøse grimasse. „Tag det ikke personligt, de har ikke den bedste smag.“

Et jag skyder gennem brystet. De holdt af Reynir. Jeg rømmer mig og klapper Kvist i bomuldstotterne. Han gnutter sin ru, træagtige mule mod mig.

„Hvad har jeg gjort jer?“ Nøks vender sig mod fårene.

De græsser bare videre. Hun fnyser og klør sig i et lille,

rødt udslæt på håndryggen.

„De forstår ikke ...“

„Jeg ved det, jeg ved det. De forstår kun jeres hemmelige følesprog.“ Hun puffer sit hår over skulderen så de kastanjebrune lokker danser. „Hvorfor skal jeg med herop når jeg alligevel ikke kan hjælpe?“

Jeg ryster diskret på hovedet. Ifølge Cheng var Nøks den første der meldte sig til at hjælpe mig nu Akela er rejst med dronning Sora til Sixten, og de nyankomne førsteårsaspiranter endnu ikke har fået tildelt pligter.

„Er du sikker på her ikke er varmt?“ spørger Nøks for femte gang og hiver ud i pelskappen.

Vi er lige gået ind i årets første måned, og mine udåndinger former små skyer foran mund og næse. Jeg trækker på smilebåndet, men rækker ud for at kontrollere hendes temperatur.

Hun træder baglæns. „Jeg har det fint.“

Hun gransker mit ansigt. I morges vågnede vi endnu en gang længe før tællelyset tændte fordi jeg badet i sved skreg Soras navn.

„Mareridtene går snart over,“ mumler jeg og ser ned i græsset.

„Hm. Fortæl uldklumperne at de får deres vilje. Jeg holder afstand.“ Hun himler i retning af Kvist og Kæmpe og sætter kurs mod skovkanten.

Jeg dumper ned foran fåreskuret og læner nakken tilbage mod dets grove træværk. Et gab trækker i svælg og næse-

bor. Jeg tvinger munden lukket og gnider mig i øjnene. De undervisningsfri uger efter elementprøven burde være gået med at forberede mig til andet skoleår der starter om få dage, og til vi skal sendes i lære.

Med mareridtene og ansvaret for fårene er det ikke sket.

Vinden får græsset til at svaje og rusker blidt i skovens trækroner. Fårene trasker ind og ud mellem hinandens plantestængler og glør betaget mod eftermiddagssolen når den glimtvis skinner gennem det grå skydække.

Langtrukket, brægende gråd skærer i mine ører. Kæmpe udstøder et hjerteskræende hyl. Jeg farer hen til hende, holder glasflasken fra mit bælte under hendes blodfyldte øje og stryger hende over ryggen. Den helende, røde tåre triller ned langs flaskens inderside.

„Dygtig pige,“ hvisker jeg, samler glædesfølelsen i brystet og sender den ud mod hende så hun forstår. Hun vipper sin kvistlignende hale en gang fra side til side. Jeg opsamler endnu en tåre fra hendes andet øje.

Kæmpes øjne antager igen en grønbrun farve, og de er ikke længere slørede og fjerne.

Jeg sætter mig tilbage til skuret og vipper kappen ind under mig som værn mod jordens kulde. Nøks bevæger sig langs skovbrynet i udkanten af mit synsfelt. Hendes energier kredser om mig som små vibrationer i luften. Indimellem rammer de som bløde snefnug. Selv om sansningen ikke er hendes stærke side, holder hun øje med mig. Jeg flytter blikket fra hende og ind mellem træerne.

„Du behøver ikke gå *så* langt væk,“ kalder jeg.

Hun hører mig ikke. Jeg spænder i mellemgulvet. Der er intet usædvanligt at se mellem træerne, men hvordan kan jeg stole på mine sanser længere? Sora kan dukke op hvert sekund, og jeg kan ikke være sikker på at det jeg ser nu, eller nu, eller nu er ægte.

Jeg lukker øjnene for at bortjage billederne af Sora og hendes falske flammehav fra for få uger siden. Sora vil ikke angribe igen uden at forberede sig grundigt, og det har hun ikke haft tid til. Desuden har Cheng posteret præstinder rundt i skoven efter soldaterne tydeligt viste deres loyalitet mod Sora frem for hende.

Der sker ikke noget.

Jeg tager et par dybe indåndinger. Når vi kommer tilbage til Notio, må jeg lave en beroligende kop te. Måske en hel kande. Min krop og hjerne føles som slatten grøntsagsmos, og lemmerne er tunge. Kappen under mig skrider gradvist ud fra skuret til jeg halvt ligger, halvt sidder mod det. Jeg orker hverken at rette mig op eller åbne øjnene, men jeg må ikke sove. Jeg skal vogte fårene. Jeg bliver bare liggende et øjeblik ... et øjeblik ...

Det føles som om jeg svæver en alen over min krop. En kraftig skikkelse dukker op i skovkanten. Hun er indhyllet i lette, violette stoffer. Lysegrå, kortklippede hårtjavser stikker ud under hovedsløret.

„Ailith?“ kalder jeg.

„Jeg er syg. Det samme gælder Nøks.“ Hun nærmest

svæver herhen. Alt for hurtigt er hun hos mig. Ailith kan slet ikke flytte sig i det tempo.

Kulden spreder sig i mig. Syg? Men hendes ansigt stråler som altid af energi under rynkerne.

Et voldsomt gib løber gennem mig, og mine øjne flyver åbne. Blikket fejer over træerne og videre til de nærmeste bakketoppe. Ailith er her ikke. Jeg tørrer sveden af panden. Sora er her heller ikke. Det var en drøm, ikke en illusion.

Jeg støtter mig til skuret og kommer på benene. Hvis jeg bliver siddende, falder jeg for alvor i søvn. Jeg knuger kraftstaven og åbner mig for den. Den er lige så drænet som resten af mig, men den sidste energi drypper langsomt ned gennem min arm og ud i kroppen. Jeg må huske at fylde den op, der har bare ikke været tid.

Den mystiske forbindelse væver sig som små, usynlige tråde mellem min håndflade og stavens hårde, varme overflade. Jeg trækker vejret dybt ned i maven og føler mig lidt mere hel.

„Nøks?“ kalder jeg.

Hun sidder på hug i skovkanten og bevæger sig ikke. Hendes snefnugagtige energier omkring mig er forsvundet.

„Nøks?“ Jeg misser mod hendes skikkelse under den tykke pels. Hun ryster og falder sammen i græsset.

Jeg stikker i løb og kaster mig frem mod hende. Den hårde jord støder knæene. Jeg ser ind i skoven. I minderne danser ilden, flammekugler hagler ned over os, og rallerens små øjne åbner sig lysende røde.

I virkeligheden er skovkanten fredelig. Jeg kravler tættere på Nøks. Hun bevæger sig ganske svagt og klynker et eller andet under det filtrede net af bølget hår.

„Hvad?“ Jeg læner øret helt ned mod hendes læber.

„Rulle ...“

„Hvad?“

Hun kører hånden i slappe cirkelbevægelser.

„Det brænder,“ siger hun skingert. „Det brænder overalt. Helvede ... sluk det. Rul mig!“

„Hvad?“ Jeg griber hendes hånd. Hun knuger hårdt tilbage og skærer ansigt. Hendes hud er mærkeligt ujævn. Jeg ser ned. Håndryggen er ét stort sår. Jeg gisper. Det bevæger sig. Såret spreder sig!

„Rul mig!“ skriger hun.

Jeg vender hende rundt i græsset. Hendes hoved triller til siden. Røde plamager bobler frem mellem kindernes fregner, og små, væskefyldte blærer kommer til syne. Det ligner brandsår. Pulsens hamrer i ørerne. Hvad sker der?

Nøks slår om sig. Hun dasker løs på kroppen for at slukke flammer der ikke findes.

Det svier i øjnene, og mit blik slører. Jeg blinker. Trækker vejret kort og hurtigt. Lungerne har ikke plads til luft. Jeg rækker ud efter kraftstavens sten. Den sender svage stråler gennem fingerspidserne, og jeg stryger hastige, cirkelformede bevægelser over den som jeg har set præstinderne gøre. Stenen gløder lyseblåt.

Ailith, kalder jeg i tankerne. *Ailith*, *Nøks har brug for hjælp*.

Nu! Nøks har brug for hjælp. Koldsveden klæber ned ad min ryg. *Nøks har ... Virk nu!* Jeg rusker staven. Kajla er kun ved at lære os hvordan vi kalder på hjælp. *Kom nu, kom nu, kom nu!*

Ailiths beroligende varme stråler ud gennem stenen og ind i min hånd. Hun er på vej.

„Nøks,“ prøver jeg. „Nøks, ilden er ikke virkelig.“ Jeg vil gribe hendes ansigt, tvinge hende til at se på mig. Men hun har sår overalt.

„Det brænder!“ Hun vrider sig.

Er det Soras værk? Jeg skæver igen til skoven. Den ligger mørk og stille hen. Jeg tager Nøks' kraftstav fra græsset og lukker hendes fingre om stenen. Hun skriger, trækker fingrene til sig og vifter håndfladen frem og tilbage. Et stort, rødt mærke har brændt sig ind i huden.

Jeg sætter mig overskrævs på hende og holder hende nede med min kropsvægt. „Kig på mig! Se, jeg brænder mig ikke. Ville jeg kunne gøre sådan hvis du brændte? Det er ikke virkeligt!“ Min stemme knækker.

Nøks misser mod mig. „Hvordan ...?“

„Jeg ved det ikke.“

Hun forsøger ikke længere at rulle og slukke flammerne, men skærer ansigt og spænder i kroppen. Hun forstår, men i modsætning til da jeg langt om længe så igennem Soras illusioner under elementprøven, ophører smerterne ikke. Min hals snører sammen. Nøks' sår spreder sig stadig. Det er ikke tankespind. Det er noget andet, og jeg kan ikke få det til at stoppe.

Nøjagtigt som i drømmen før halser Ailith ud fra skoven. Jeg holder vejret og forventer at de samme ord kommer over hendes læber, men hun fortsætter tavst hen til os. Hun er heller ikke unaturligt hurtig.

„Hvad er der sket?“ Ailith krænger sin taske fra skulderen.

„Jeg ... få det til at stoppe!“ gisper jeg og bliver liggende hen over Nøks. Hendes hjerte slår alt for langsomt under mit øre. Ellers føles det bare sådan fordi min egen puls galoperer.

Ailiths øjne løber frem og tilbage over Nøks. Hun finder

en krukke fra tasken, skruer låget af og puffer let til mig.

Jeg lader mig glide af. Nøks ligger helt stille. Ailith smører en lys salve på hendes vansirede ansigt.

„Brændemærker?“ Hun ser kort på mig uden at stoppe arbejdet.

Nøks trækker hvislende vejret gennem tænderne. Støner.

„Der var ingen ild. Sårene brød frem af ingenting.“ Jeg ryster på hovedet. Hvordan kan en ildsikster overhovedet få brændemærker? „Hvad kan jeg gøre?“

Ailith synker. „Jeg ville ønske jeg vidste det.“

„Jeg har tårer fra fårene.“

„Træk vejret, Gry.“ Ailith løfter min hage og efterser mig.

„Stop.“ Jeg trækker mig væk og vifter mod Nøks.

„Fåretårer gør ingen nytte før vi blander en mikstur af dem.“ Hun fortsætter med salven på Nøks' hænder og arme.

Det ved jeg godt. Mine hænder har grebet to store håndfulde græs. Jeg slipper. „Hun sad på hug lige her, og pludselig skete det,“ stammer jeg.

„Kan det være en giftplante?“ Ailith tørrer fingrene i græsset og kommer på benene. Hun ser sig om blandt de grønne plantevækster.

Nøks' sår breder sig ikke længere. For nu. Jeg følger Ailiths eksempel og bevæger mig tilbage langs Nøks' rute, foroverbøjet så jeg kan finkæmme hver en tomme. Her er grantræer, blomster og småbuske med vasler, men ingen

giftige vækster. Jeg hikster efter vejret, men må ikke græde. Tårerne blænder bare, og vi kan ikke hjælpe Nøks før vi ved hvad der har angrebet hende.

Noget hvidt bevæger sig i udkanten af mit syn. Det giver et sug i maven. Jeg drejer hovedet. Var det et dyr? En lokkerklædedragt? Skovkanten ligger stille hen. Jeg søger efter en tilstedeværelse. Intet.

Jeg sætter kurs mod stedet og tør næsten ikke blinke af frygt for at miste det af syne. Har Reynir gjort Nøks noget? Jeg knytter næverne og stopper ved et træ hvis stamme deler sig i to. Det var her. Jeg træder nærmere og strammer grebet om kraftstaven. Jeg burde virkelig have taget mig tid til at fylde den op. Mit blik løber frem og tilbage. Her er ikke noget at se. Jeg lukker øjnene. Stadig ingen andre tilstedeværelser, men ... Jeg træder til siden og bukker mig frem. Fingrene lukker sig om en lille glasflakon i græsset.

Jeg slår øjnene op og føler efter i bæltet. Alle præstindernes tåreflasker sidder der endnu. Den fra græsset ligner den jeg gav Nøks i morges, men den var tom. Bunden i den her er fyldt med en rød væske. Fåretårer? Men langt flere end jeg har samlet. Jeg kender kun én anden end Saga og jeg som fårene er virkelig trygge ved. Som kom tættere på dem end selv Akela.

Hvorfor skulle Reynir efterlade en flaske med tårer? Jeg retter igen blikket ind i skoven og mærker et sæt øjne på mig.

„Gry?“ kalder Ailith.

Jeg lirker flakonen ned i bæltet, kaster et sidste blik ind mellem træerne og lunter tilbage til hende og Nøks.

Jeg ryster på hovedet. „Ingen giftplanter.“

„Vi kan ikke gøre andet her og nu end forsøge at dæmpe smerterne.“ Ailith vrikker proppen løs fra en lerflaske og skubber Nøks' læber fra hinanden. Hun hælder et par dråber ind mellem tænderne. „Synk, Nøks.“

Der er en lille bevægelse foran på Nøks' hals. Hun er ved bevidsthed.

Ailith gør et bestemt nik. „Vi skal have hende med tilbage til sygeflojen.“

Hun pakker sit grej tilbage i tasken mens jeg hastigt låser fårene inde og forsøger at lægge besværgelsen over skuret.

„Kom nu,“ mumler jeg med håndfladerne presset mod døren. Kunne det ikke gå let denne ene gang? Jeg rækker ud efter vandet i jorden, men får ikke rigtig fat. Jeg slipper taget, ryster hænderne og prøver én gang til.

I andet forsøg lykkes det. Vandet løber op og fylder de gamle, udtørrede årer. Det trækker frem som glinsende regndråber og får døren til at udvide sig så den sidder i spænd i karmen.

Ailith tager fat under Nøks' ene skulder, jeg under den anden. Hendes fødder slæber mod jorden, og kun indimellem tager hun et skridt. Hun er slap og tung. Jeg puster og skubber hende længere op for at skåne Ailith.

Langt om længe kommer borgporten til syne. Vagterne

får øje på os, og Ællisur strækker hånden frem med et ryk så hendes seks tykke fletninger danser. Et vindpust blæser mig i nakken skråt nedefra, og med ét føles Nøks' slappe krop lettere. Ællisur *hjælper* faktisk.

To andre vagter kommer os i møde. Den ene afløser Ailith, men jeg ryster på hovedet ad den anden og strammer grebet om Nøks' arm der hænger slapt om min hals. Ikke om jeg lader Soras vagter slæbe af sted med hende.

Ailith leder os over gårdspladsen og til venstre om skolebygningen. Vi standser brat. Uden for klosteret stimler aspiranter fra alle tre årgange sammen. De flokkes om en præstinde ved klosterets tunge trædøre der med beroligende bevægelser forsøger at sige et eller andet.

„Hvad foregår der?“ spørger jeg.

Ailith rynker panden og kaster et blik på sin kraftstav. „Jeg ved det ikke. Ingen har tilkaldt mig, og der var intet usædvanligt da jeg drog mod skoven.“

Aspiranterne foran os holder om hinanden. Flere har ophovnede, tårestrimede ansigter.

Jeg spejder rundt. Norell er ikke at se.

„Lad os passere,“ råber Ailith.

„Gør plads,“ istemmer den lavstammede præstinde oppe fra trædøren og vender sig mod os. Oma fra flora og fauna.

Mængden lader os slippe igennem.

„Nej!“ Et hvin lyder fra midten, og snart skubber og puffer Norell sig ud med voldsomme bevægelser. Hendes ene mørke hårknold hænger lavere end den anden, og de hårdt

sammenpressede læber får det smalle ansigt til at virke skrøbeligt.

Jeg ånder tungt ud ved synet.

„Ikke Nøks. Ikke Nøks!“ Hun ligner én der skal til at kaste sig over hende, men holder sig tilbage i sidste øjeblik. Hun træder frem, men opgiver også at knuge mig.

Jeg nikker mod soldaten ved Nøks' anden skulder. Norell bukker sig for at nå hende og overtager uden et ord.

„Hvad er der sket her?“ spørger jeg.

Vi bakser Nøks op ad trinene til klosteret. De andre aspiranter træder baglæns og holder afstand.

„Det er en af tredjearspiranterne og ... Yara.“ Norells stemme dirrer.

Yaras fine, nøddebrune træk dukker op i mine tanker. „Hvad er der med dém?“

„De blev pludselig syge for et par timer siden.“

Jeg falder næsten over mine fødder. „Som Nøks?“

Norell lader øjnene løbe over Nøks' vansirede ansigt. „Det tror jeg ikke. Jeg fangede kun et glimt af Yara, men symptomerne så anderledes ud.“

Ailith fører an gennem præstindernes fløj. Bag os forsegler klosterets tunge hoveddøre stilheden. Tællelysene blaffer på de sandfarvede murstensvægge, og duften af skarpe, desinficerende urter og beroligende olier lægger sig om os. Vi haster forbi præstindernes små kamre, fortsætter ud i sygeføjens halvdunkle korridor og forbi enkeltmandsstuerne mod storstuen for enden. Urteduften tilter.

Ailith holder døren til storstuen. Vi vakler sidelæns gennem den. Loftets glasmosaikker i sirlige, organiske mønstre oplyser rummet, og spejlblanke klinkerækker øverst reflekterer og forstærker lyset og sender det ned over de arbejdende præstinder.

Kajla haster os i møde og hjælper med at få Nøks op i en allerede klargjort seng. Præstindens muskler svulmer i den ellers spinkle krop.

Vi klæder Nøks af. Tøjet sidder fast i hendes væskende sår. Kajla dupper dem med forskellige væsker og salver, og jeg holder Nøks' hånd.

„Hold afstand, Gry.“ Kajla afbryder dupningen og stryger de lyse krøller ind bag hovedsløret. „Det hjælper ikke at du går i vejen.“

Jeg tøver, men slipper Nøks. „Kan jeg ikke gøre et eller andet for hende?“

„Du kan blive ved at indsamle tårer.“

Jeg rækker hende dagens udbytte. Mine fingre stryger over bæltet og finder flakonen fra græsset. Reynir hjalp mig under elementprøven, men inden da brugte han mig. Flakonens indhold *ligner* fåretårer, men hvad hvis det ikke er, og præstinderne bruger dem på Nøks, og hun får det værre? Jeg lader flakonen sidde i bæltestroppen.

Kajla bøjer sig frem over Nøks' brystkasse. Over hendes skulder, et par sengepladser nede, fanger jeg et glimt af Yara. Under det skarpt klippede, mørke pandehår er hendes hud rynket og opsvulmet som har hun opholdt sig un-

der vandt alt for længe. Fingerspidserne er næsten blåsorte. Det ligner forfrysninger.

Jeg haster derhen. Saga sidder farveløs og skælvende ved siden af og kæmper med en klar glasbeholder prydet med sirlige planteranker og orange væske indeni. Hendes mikstur af fåretårer. Hun rækker mig den. Den er næsten tom.

Jeg hiver proppen fri uden større besvær. „Hvad fejler Yara?“

Saga ryster på hovedet og tager glasset tilbage. „Hendes værelseskammerater påstår hun ikke har været i nærheden af is eller usædvanlig kulde. Miksturen ser ud til at hjælpe som det eneste, men kun en smule.“

Jeg kigger flygtigt tilbage på Yara, men må se væk. Hun ligner en der har været død i dagevis.

Saga anbringer et tyndt rør i beholderen, sætter tomlen for enden og fører et par dråber ned til Yaras læber.

„Har du taget miksturen i dag?“ spørger jeg.

Selv det af hendes øjne der ikke er mælkevidt, virker mat. Hun læner sig slapt mod væggen og lukker dem. „Min lidelse har tæret på mine evner i årevis. Det er I unge aspiranter der er vores fremtid.“

Jeg ved ikke hvad jeg skal sige. Inden det her var der knap fåretårer til Sagas eget forbrug.

„Kom lige.“ Norell dukker op bag mig. „Vidis, tredjeårsaspiranten der også blev syg, ligger hernede.“

Vi skrår over mod en hvid afskærmning i hjørnet. No-

rell standser i et halvt hjerteslag inden hun trækker mig med om bag den.

Var det ikke for det lyse hår, ville jeg have troet jeg var gået forkert. De små, væskende bylder og brandsårene.

„Vidis' symptomer ligner Nøks' på en prik,“ siger Norell.

Jeg skæver til kraftstaven der står lænet op ad hovedgærdet. „Hun er ildsikster ligesom Nøks.“ En klump former sig i maven. „To ildsikstere får mystiske brandsår, og i hvert fald den ene var overbevist om at der var gået ild i hende. Det sker næsten samtidig med at Yara som er vandsikster, ligner et drukneoffer med forfrysninger.“

Norell nikker. „Virker det ikke som om de er blevet angrebet af deres egne elementer?“